

DSR

Danske
Studenters
Roklub

Er mænd og kvinder ligestillet
i sportens verden?
I DSR?

Side 6

"I vil jo bare parre jer med
dem", sagde modstanderne i
1968. Og de fik ret. DSR som
scoreklub

Side 13

"Det er vist ikke damer,
der dyrker den sport".
Modstanden var stor. Læs om
kvinderoingens historie

Side 16

I det herrens år 1968.....

...skete der meget dramatisk ude i verden; Vietnamkrigen nåede sit højeste, der var studenteroprør i Paris, også besættelser på danske universiteter, og sovjetrussiske tanks i Prags gader. En smule mindre dramatisk, så var der også krig i et stort rødt hus i Strandvænget. Efter flere års hed debat blev det besluttet, at kvinder kunne optages som medlemmer i DSR.

I dag lyder det meget gammeldags, men DSR var faktisk den første af de større københavnske herre-klubber, der var så vovet. Pudsigt nok havde begge fløje samme argument: Hvis kvinder optages/ikke optages, bliver det klubbens endeligt. Jeg tror, at alle kan være enige om, at de næste 50 år viste, at tilhængerne havde ret. Jeg tvivler selv på, at den levende og aktive klub, vi har i dag, ville være det samme uden jer kvinder. Faktisk er vi en del mænd, der endda fandt en kæreste/livs ledsager blandt klubbens kvindelige medlemmer. Måske fandt kvinderne også en prins! Da jeg var formand, var der et enkelt år, hvor ekstra mange kvinder meldte sig ind. Det var det år, hvor der gik rygter om, at Kronprinsen ville følge i sin fars fodspor og blive roer i DSR!

Når vi er ved tallene, så er det stadig sådan, at mændene er i overtal, mens der hvert år er flere kvinder, der melder sig ind. På det punkt er

mændene mere udholdende! Så dejlige DSR-kvinder: hold ud; der følger mange gode oplevelser ved at være aktivt medlem i DSR, om der så også følger en prins med, er der ikke garanti for.

Det var fremsynet at lade kvinderne komme ind, og det klæder en klub, som i de efterfølgende 50 år ofte har været først blandt landets roklubber med nye initiativer og aktiviteter. Der er dog et enkelt punkt, hvor jeg personligt har følt, at klubben har været for bagstræberisk: Da jeg blev medlem i 1988 havde vi fællessauna, hvilket jo bogstaveligt er helt naturligt. Ved den store ombygning sidst i 90'erne blev fællessaunaen efter de kvindelige medlemmers (flertal-let?) ønske nedlagt og kønsopdelte saunaer kom i stedet. Jeg har i en årrække været medlem af en vinterbaderklub. Da vi tidligere i år skulle igangsætte en større ombygning, blev spørgsmålet om vores fællessauna skulle opdeles strejftet. Det blev hurtigt lukket ned; et massivt flertal blandt både mænd og kvinder slutter op omkring vores fællessauna. En idé til en kommende ombygning!

Til sidst vil jeg som formand for Ree's Legat takke kvinderne for indsatsen på kaproningsbanerne, hvor I ofte høster flere medaljer end mændene. Godt gået!

*Paul Brüniche-Olsen
Formand 2000-2005*

Indhold

- 2 I det herrens år 1968.....
- 3 Medlemmer med og uden lem
- 4 Den mystiske nummer ét
- 6 Ligestilling i sportens verden
- 8 Kom så gutter!
- 10 Hvad sker der med min krop?
- 12 Invitation til guldbryllup
- 13 Vi kom, vi blev set (på) og DSR sejrede!
- 14 Mennesker mødes...
- 16 Lang nederdel eller eksklusion
- 20 En højhælet småkage
- 22 Seje rokvinder – livslang idræt
- 26 Mads og damerne
- 27 Klubbladet 1968

Forside: Mette Dyrland. 50-året for kvindernes indtog i DSR - med skyldig tak til Tørsleffs maleri af Hans Majestæt Kong Frederik IX

Foto: Peter Munch

Medlemmer med og uden lem

Tanker fra et medlem, der var med i 1968

Jeg blev medlem af roklubben i september 1966. Det var en herreroklub. Jeg fik at vide, at der havde været forslag om at ændre dette, så der også kunne optages damer. Der havde været flertal for dette forslag, men ikke tilstrækkeligt flertal. Bestyrelsen var indstillet på, at forslaget skulle genfremsættes, men ikke på generalforsamlingen i 1966. 1967 var jubilæumsår, og man ville ikke have så stor en ændring i jubilæumsåret.

Flertal – men ikke nok

Fra generalforsamlingen i 1967 husker jeg 3 ting:

1. Klubben kom ud af jubilæet med et uventet stort underskud. Den afgående kasserer var opstillet som kandidat som formand. De øvrige kandidater til bestyrelsen krævede derfor generalforsamlingen suspenderet, så de kunne tage stilling, om de ville være i bestyrelse med den foreslåede formand. (Det accepterede de).
2. Jeg blev tildelt Alligatoren.
3. Forslaget om optagelse af damer blev fremsat. Der var større flertal for forslaget end tidligere, men stadig ikke tilstrækkeligt, dvs. 2/3 flertal.

Der blev stemt dørklokker

I løbet af vinteren opstod så ved "bord 1" på verandaen den teori, at antallet af "nej"-stemmer var konstant, men antallet af "ja"-stemmer var anhängigt af antallet af deltagere i generalforsamlingen. Hvis man derfor afholdt en ekstraordinær generalforsamling på et tidspunkt, hvor der var mange medlemmer, som kom i klubben for at ro, så ville der komme så mange deltagere til generalforsamlingen, så forslaget ville blive vedtaget. Der blev derfor indkaldt til en ekstraordinær generalforsamling i april 1968. For at få flest mulige medlemmer til at komme til generalforsamling fik vi lavet en udskrift med adresser på samtlige medlemmer. Den var sorteret efter postnummer, og den blev delt mellem den "hårde kerne", som så ville opsøge hvert enkelt medlem og argumentere for, at medlemmet mødte op eller gav en fuldmagt. Det virkede! Over 1/3 af klubbens medlemmer var repræsenteret på generalforsamlingen, og af de fremmødte stemte over 3/4 for forslaget. Dermed var det vedtaget.

Parring, sød musik eller flere medlemmer

Hvorfor ville vi have damer i klubben? En af de gamle modstandere sagde "I vil kun have dem

hernet for at parre jer med dem". Det benægtede jeg, men jeg fremførte: "men det kan ikke udelukkes, at når mennesker mødes, så kan der opstå sød musik" (frit efter den lyse digter Jens August Schade). Vor begrundelse var, at klubben virkede ældet. Medlemstallet var for lavt, og det var vigende. Dette medførte dårlig økonomi, hvilket medførte dårlig vedligeholdelse af hus og bådpark. Skulle dette ændres, så skulle klubben have flere medlemmer, og vejen til dette ville være, at kvindelige studerende også kunne optages som medlemmer. Det var samtidig i den tid, hvor antallet af kvindelige studerende steg kraftigt. Jeg husker ikke, at den almindelige kønsliberalisering indgik i overvejelserne.

Spørgsmål om opvarmet omklædningsrum?

Jeg husker klubbens daværende medlemsskare som todelt: En gruppe ældre meget akademiske medlemmer, som havde været medlem i mange år. Denne gruppe indeholdt de fleste modstandere. Det var samtidig den gruppe, som havde det privilegium at have skab i det opvarmede omklædningsrum, som var udset til (og blev) damernes omklædningsrum. Den anden gruppe var yngre og roaktive medlemmer. Fortrinsvis ugifte. Der herskede en udtalt "skurvognsjargon" blandt dem. En typisk udtalelse op til generalforsamlingen var, at nu skulle man så til at dele medlemmerne i mellemlemmer med lem og medlemmer uden lem (det meste af tiden).

Selv om forslaget kom igennem, og der kom en del kvindelige medlemmer, så fortsatte medlemstallet med at falde. Det var først senere, man fik vendt den proces. Til gengæld var man aldrig nået op på nutidens medlemstal, hvis det fortsat havde været en ren herreroklub.

Dette er skrevet af en af de mange, for hvem lovændringen førte til "sød musik".

Ronald Clausen

Den mystiske nummer ét

Hvem var det første kvindelige medlem af DSR?

DSR-bladets redaktion har været på et større detektivarbejde for at finde ud af, hvem der egentlig var kvindeligt medlem nr. 1.

Som bekendt blev det på DSR's ekstraordinære generalforsamling d. 23.4.1968 vedtaget, at kvinder skulle have adgang til klubben.

Men hvem blev så det allerførste kvindelige medlem?

Se, derom har der været megen forvirring.

Forkvinde for DSR's Venner Annelise Brems hævder, at hun selv var nr. 2 – og at Merete Cordes var nr. 1.

Det står også beskrevet i DSR's jubilæumsbog, der udkom sidste år i anledning af 150-årsjubilæet.

De higer og søger

MEN kort efter jubilæumsbogens offentliggørelse fik redaktionen en mail fra et tidligere mandligt medlem, der mente, at det var hans kone, der var kvindeligt medlem nr. 1. DESVÆRRE er denne mail bortkommet, så vi har ikke kunnet spørge ind til

denne oplysning.

Til gengæld har vi så brugt andre snørklede veje til at få verificeret oplysningerne.

Den enkleste løsning er selvfølgelig at kigge efter i arkiverne.

Vi spurgte DSR's "arkivar", Ole Hansen. Han dykkede ned i klubbens database og kom med følgende svar:

Det først indmeldte kvindelige medlem i DSR's nuværende database er:

Susanne Rørsgaard (medlemsnr. 997). Hun blev indmeldt den 1. dec. 1967.

Det andet indmeldte kvindelige medlem i DSR's database er:

Bente Kjøller (medlemsnr. 206). Hun blev indmeldt den 1. jan. 1970.

Begge er stadig medlemmer i DSR.

Medlem nr. 1. Merete Cordes

Foto: Gunvor Bjerre

Orden i arkiverne

Øøøh. Nu er forvirringen total. For der kom jo først kvinder i klubben i 1968. Så hvordan kan Susanne Rørsgaard være indmeldt i 1967? En slåfejll???

Og når de to kvinder står i klubbens database, skyldes det nok, at de begge stadig er aktive medlemmer.

Men klog som Ole Hansen jo er, så henviser han til Bente Kjøller, der "holder orden i arkivet på første sal", dvs. de gamle papirarkiver.

Bente tog støvmaske på og stod på hovedet i papirarkiverne. Det gav et noget andet resultat, nemlig dette:

På den ekstraordinære generalforsamling den 23.4.1968 blev det vedtaget at optage kvinder i klubben.

Af arkiverne kan læses, at nedenstående alle er indmeldt den 24.4.1968:

1. Medlem nr. 68025: Inger Merete Cordes
2. Medlem nr. 68027: Annelise Brems Rasmussen
3. Medlem nr. 68028 : Lis Karen Rosengaard Olsen (Lis Lunn)

Beklager, at jeg hermed har erstattet gåden med facts, skriver Bente.

Udramatisk indmeldelse

Redaktionen beklager ikke, men takker Bente. Og så tog vi en tur ud til Merete Cordes, der var helt uvidende om, at hun var det første kvindelige medlem.

"Da jubilæumsbogen udkom, var der godt nok en ven, der sendte mig artiklen. Det kom helt bag på mig", siger hun.

Hun er i dag 84 og sidder med sin lille hund i haven på Frederiksberg. Det er 15 år siden, hun trak sig tilbage fra sin advokatvirksomhed. Over en kop the fortæller hun:

"Jeg anede ikke, at der havde været store sværds slag for at få os kvinder ind. Det var helt udramatisk, så

du bliver nok lidt skuffet over, hvad jeg kan fortælle. Min mand og jeg havde købt villa ved Svanemøllen, og vi ville gerne benytte os af det nærliggende Øresund. Min mand foreslog, at vi meldte os ind i klubben. Det gjorde vi så. Jeg var 35 dengang".

Glæden ved vand

Meretes erindring om de 4 år, hun var medlem af klubben, står ikke lysende klar.

"I begyndelsen var der vel en træner med, men min mand og jeg roede sammen – og blev aldrig en integreret del af klubben. Vi var ikke nogen store roere. Min mand var selvfølgelig bedre end jeg, fordi han havde sejlet – og man bliver jo altid lidt sur, når ens mand er bedre end én selv."

Men selv om Merete og hendes daværende mand ikke deltog i klublivet, så gav roning hende lysten til vand og båd.

"Det at være på vandet er en vidunderlig ting. En ny oplevelse. Det er ligesom, man ser alt fra en anden vinkel – og roning giver én et intimt forhold til vand."

Glæden ved vand gjorde dog, at hun og hendes mand lejede en sejlbåd i en uge – og så var de solgt. Årerne blev erstattet med sejl – og det blev et farvel til DSR.

Retshjælpen

Sideløbende med roning og sejlbåd var Merete meget aktiv inden for sit fag: juraen.

Hendes advokatvirksomhed beskæftigede sig mest med familieret: skilsmisser, børnesager m.m.m.

Det kan godt være, at Merete ikke gik efter medaljerne i sin rokarriere – til gengæld fik hun ridderkorset for i 1978 at have oprettet Retshjælpen sammen med en kollega – en gratis juridisk rådgivningsvirksomhed for alle, men først og fremmest for folk med små indkomster. I dag er der 100 advokatvakter over hele landet.... Og ridderkorset ligger gemt i en skuffe.

Gunvor Bjerre

Hvad ville DSR være uden kvinder?

Peder Juhl Madsen:

Som Sahara uden sand, som et regnskab uden tal, en cykel uden hjul, eller som en robåd uden årer. Kort sagt: Der ville mangle noget, nemlig det væsentligste. Stort til lykke med jubilæet, piger.

Ligestilling i sportens verden

Hvor længe skal vi vente?

Jeg er 24 år. Jeg er en pige. Og så er jeg medlem af DSR og har været det, si-den jeg var 16 år gammel. Hvad der dengang lokkede mig ned i klubben – og gjorde, at jeg blev hængende - var muligheden for

at blive rigtig god til noget og samtidig at have lov til at være stolt af det. Her var det okay som pige at være høj og stærk, at ville være bedre end de andre og være målrettet – ja, det blev ligefrem påskønnet. Jeg mødte andre jævnaldrende piger med samme mål, og sammen fandt vi stor glæde i at tilbringe livet svedende og forpustede på Bagsværd Sø. Klubben var et frirum, der gav os mulighed for at gå imod den gængse opfattelse af, at piger ikke sveder, ikke råber og ikke er stærke. Vi konkurrerede om, hvem der havde de største arme, de største lår, var højest, stærkest, hurtigst! Netop derfor er DSR et rum, hvor jeg som ung kvinde nyder at være, og jeg er meget

taknemmelig over for de kvinder og mænd, der for 50 år siden tog kampen op for at få kvinder ind i klubben, således at klubben nu rummer både mænd og kvinder.

Kvantitativ ligestilling

Ikke bare tegnes klubben af både mænd og kvinder, men faciliteterne er også lige tilgængelige. Selvfølgelig, tænker vi nok – men nej, det er ikke en selvfølge. Der arbejdes i disse år verden over på et skabe en ligelig repræsentation af mænd og kvinder til de store sportsstævner, herunder blandt andet OL. Det må regnes for at være en klar milepæl på vejen til ligestilling i sportsverdenen, når det er fuldt gennemført. Det er dog desværre kun en del af vejen, for et fokus udelukkende på den kvantitative ligestilling løser netop kun denne kvantitative ligestilling – og ikke mere.

Foto: Annetta Eidesgaard

Mette Dyrlund. Foto: Annetta Eidesgaard

Binær kønsopdeling

Sportsverdenen er traditionelt opdelt i kvinde- og mandesport og er således et udtryk for en binær kønsopdeling. Denne opdeling forklares med, at konkurrence mellem de to køn er unfair, idet de kvindelige atleter ikke kan klare sig blandt mændene grundet deres svagere fysik. Det gør sig også gældende i roning, hvor der konkurreres udelukkende i enten kvinde- eller herrebåde. Denne opdeling er i sportens verden et uomtvisteligt vilkår, men har den uheldige bivirkning, at kvindesport ofte omtales og behandles som mindre værdifuldt end mandesport.

Kvinden fremstår pga. den binære kønsopdeling som modpol til manden: er manden stærk, vil kvinden nødvendigvis fremstå som det modsatte, nemlig den svage. Er manden hurtig, vil kvinden være den langsomme. Mandesport er den rigtige sport, mens kvindesport er en variation heraf. Den binære kønsopdeling betyder derfor, at kvindens svaghed bliver det, der sætter streg under mandens styrke, og omvendt. Dermed skabes der ubevidst et hierarki, hvor mandesport er mere imponerende, hvilket fx ses i nogle menneskers afvisning af kvindefodbold, fordi "Det går for langsomt"/"Mit liv er for kort til kvindefodbold", eller når kvinders resultater bortforklares med at "niveauet ikke er særlig højt". Mandens præstationer vil altid vægte højere end kvindens, og det er således en selvfølge, at mandesport er mere spændende end kvindesport - derfor er der flere penge i mandesport end kvindesport, derfor dækkes mandesport langt mere end kvindesport i medierne, osv. Det er selvfølgeligheden i antagelsen - at mandesport pr.

definition uanset niveau er mere interessant og værdifuldt, der er kernen. Problematikken er ikke helt så tydelig i roverdenen - måske fordi sporten ikke er professionaliseret som fx fodbold, tennis m.v.

Sproglig undertrykkelse

Når der arbejdes med ligelig repræsentation af mænd og kvinder i sport, er det derfor et skridt på vejen mod ligestilling, men såfremt der ikke tages hånd om problemets rod: den hierarkiske kønsdualitet skabt af sportens opdeling og måde at tale om hhv. kvinde- og mandesport på, er det et meget lille skridt. Således ligger problemet ikke nødvendigvis alene i den kvantitative repræsentation af kønnene, men nok så meget i den måde, hvorpå vi taler om sport og sportslige præstationer. Vi bør derfor overveje, hvilke tillægsord vi beskriver hhv. mandlige og kvindelige atleter med og hvorfor. Hvorfor beskriver vi mændene som fysisk stærke, mens kvinderne oftest er dygtige? I sproget ligger en masse betydning, og den måde, hvorpå vi bruger sproget, er med til at udtrykke bagvedliggende antagelser om, hvordan verden er. Så når drengene er de stærke, og pigerne er de dygtige - så er sproget med til at forme vores virkelighed og de rammer, der sættes for vores opførelse. Det kan virke som en gang hysterisk sludder, men det gør en forskel i den måde, hvorpå sportslige præstationer opfattes. Så lad os derfor arbejde videre mod en ligestilling af kønnene i sportens verden - ikke blot kvantitativt, men også kvalitativt.

Lærke Hedvig Rasmussen

Kom så gutter!

Danmarks første junior pigehold i kajakpolo kommer fra DSR

Jeg har sat DSRs tre junior kajakpolopiger i stævne i rokklubben, hvor grin og snak hurtigt springer i alle retninger omkring den sjoveste sport i verden, kajakpolo. Vi snakker om det at være "små lave piger," som ikke har en chance, og hvordan det er at være piger i en totalt drengedomineret sport.

DSRs tre seje junior kajakpolopiger er:

Isabella Holdorf Petersen (kaldet Isa), 15 år. Har spillet i ca. 4 1/2 år, men med to lange pauser. Er datter af Anne Dorthe (DSR roer). Isa er faktisk rigtig bange for at falde i vandet!

Sofia Le Andersen, 14 år og den yngste. Har spillet i 2 1/2 år, men først efter et år bliver det rigtig seriøst. Har for nyligt scoret sit første mål – og denne sommer er ALT vendt til det positive!

Freia Brændholt, 15 år. Har spillet i 2 1/2 år og starter samtidig med Sofia. De to er veninder fra skolen. Freia har hurtigt godt fat i spillet og mod på at lære det, men det er også først efter et år, at det bliver sådan rigtig seriøst for hende.

Alt har sin pris..!

Over for mig sidder tre skønne DSR piger med det til fælles, at hver gang vi taler om kajakpolo, så stråler deres øjne, og smilene når helt op til ørerne. De holder godt sammen, nu hvor de er et hold, selvom deres veje og valg har været meget forskellige.

Sofia og Freia kender hinanden fra skolen og spejder, som blev valgt fra (altså spejder) til fordel for kajakpolo. Det samme skete for Isa, som droppede sine trommer – men som pigerne siger i munden på

hinanden: "Man kan jo ikke det hele".

Isas kajakpolo-karriere starter et par år før de to andre med lidt tumlen for sjov i polokajakkerne på Hjelmsjö, og Jørn, som opmuntrer Isa til at spille med på et blandet hold, når de kommer hjem til DSR. Det gør hun så – for at springe til og fra over et par år.

Sofia har altid gerne villet ro kajak, og med en far, som tidligere har roet i DSR og én bekendt, som nævner, at der mangler kajakpolopiger i DSR, ja, så var valget af klub ikke så svært. Og som den gode veninde tager Sofia selvfølgelig Freia med til kajakpolo, hvor de starter med ren pigetræning hos Gitte Rosenkranz. Sofia husker tydeligt følelsen af første gang: "Wahuuu, jeg sidder i en kajak", men der skulle gå lang tid før det for hende blev rigtig sjovt. Og hvorfor så det..?!

Selvtillid, power og vigtige venskaber

Alle tre piger reflekterer lidt over deres polokajakstart, som handler om at være så små (lave), at de slet ikke kan ramme målet; manglende selvtillid i en sport fyldt med drenge - og vigtige venskaber.

Isa og Sofia kommer hurtigt frem til, at der gik rigtig lang tid før de egentlig forstod selve spillet, og at de begge overvejede at stoppe igen. Helt modsat Freia, som går langt mere op i spillet og træner for at blive god og derved lærer det hurtigere. Sofia føler sig også alene i DSR, da hun kun kender Freia, som hurtigere taler med alle de andre. Men Sofias far siger: Giv det nu en chance! Og kort tid efter lærer

Sofia at rulle - og med det ruller selvtilliden.

Isa udbryder også: "Jeg var rigtig længe bange for at falde i vandet, og synes det hele var lidt uhyggeligt – det synes jeg faktisk stadigvæk"

Freia og Sofia bliver efter et stykke tid stillet over for, om de vil prøve at spille med drengene, så de har fælles træning – en stor beslutning, da det lyder som om, at drengene er meget voldsomme. Drengene tager dog meget hensyn, og det viser sig slet ikke at være så vildt og voldsomt, som forventet.

Og på en dag ændres alt. Fra slet ikke at kunne ramme målet, så laver Sofia et flot mål til Danmarks turneringen del 2 (mix), og det går op for de to piger, at det her kan de altså godt!

På samme tidspunkt spiller Isa på et bedre og andet niveau, da hun jo er startet meget tidligere.

Sidste grundsten og vigtige parameter er de mange venskaber, som begynder at gro. Mens nogle spillere stopper, så bliver de resterende mere bundet sammen. Og pigerne ses især med deres rigtige gode kajakpolovenner, i hverdagen kaldet "tyskerne" fra Skt. Petri skolen, som har dannet den tysktalende The klub i DSR!

Mandehørm og seje piger

Alle tre piger er enige om, at Jørn skal have æren for at have dannet: Danmarks første pige juniorhold i kajakpolo – det var hans idé!

Det er også Jørn, som for et år siden baner vejen for en ny træner, som to gange om ugen nu træner alle juniorerne sammen, og "det er så megasejt", fniser pigerne, for det er ikke mindre end Jakob Pixi, som også er træner for Herrelandsholdet. "Og vi har alle sammen rykket os helt vildt!"

Vejen til at blive et pigejuniorhold under 18 år er dog ikke uden bump iflg. pigerne selv. For hvordan er det lige, at være (unge) piger i en ren mandesport; Hvor man er på camp med 54 andre spillere, hvoraf kun fire er piger; og hvor man til alle stævner altid er i fokus, som de eneste piger?

Faktisk oplevede pigerne det i starten, som et stort problem internt i klubben med dårlig selvtillid til følge. "Det er jo ikke let at sidde og tale om", som de siger ligeså voksent, "det er bare en mandesport med ikke særlig mange piger, og så opstår der er mandehørm. Vi har ikke rigtigt haft nogle, som vi kunne spejle os i, andre end drengene, og det er jo ikke helt det samme". Heldigvis var hjælpen på vej i form af nogle gode iværksatte-snakke med kajakpolodamerne – og det gav bonus!

I dag er pigerne de eneste junior kajakpolopiger i Danmark, som spiller seriøst og deltager i turneringer nationalt som internationalt, nu med én indsuppleret dreng i form af Janus (som vi elsker..!) indtil Mie er tilbage efter højskole. Der

er stadigvæk mandehørm og selvfølgelig ingen specielle "pige hensyn", og de tænker ikke særligt meget over at de næsten er de eneste piger, da de nu er en respekteret del af fællesskabet blandt drengene, som de jo møder gang efter gang til alle turneringerne. Det eneste minus er iflg. pigerne: "At det faktisk er ret hårdt, da vi taber rigtigt meget, da vi hele tiden spiller mod rene drengehold"

Kajakpolofællesskabet kan bare noget særligt

Pigerne er meget enige om, at det er fællesskabet i klubben og på tværs af klubberne, som tæller meget højt, når energien skal findes til at træne 4-5 gange om ugen + turneringer i weekenden. For udover: "At være den sjoveste sport i verden", så er det til kajakpolo, at man kan være helt sig selv og blive accepteret på den gode måde. Her handler det ikke om popularitet, men om at spille sammen. Og især Sofia og Freia oplever, at de til kajakpolo, i modsætning til skolen, har en masse gode drengevenskaber – her er de ganske enkelt en del af drengene. Og som de siger: "For at spille godt sammen, bliver man nød til at have det sjovt sammen".

Så selvom mange i skolen og derhjemme ikke helt forstår, at de bruger så meget tid på deres sport – og på deres drengevenner, og nogle ligefrem siger: "Du træner jo kun så meget, fordi der er så mange drenge, og du vil have opmærksomhed". Så forholder det sig i sin enkelthed bare sådan, at pigerne rigtig godt kan lide at spille kajakpolo, at hænge ud med drengene, og er mere bange for at gå glip af noget på kajakpolofronten end af det "uden for".

Mål: Det fremtidige kvindelandshold

Alle har de på hver deres måde fået et talent-boost, og selvtilliden er nu i top hos pigerne. Målet er ikke mindre end at være det fremtidige kvindelandshold, hvis de træner nok.

Fællesskabet betyder rigtigt meget for viljen og troen på, at det hele nok skal lykkes, og over denne her sommer, føler pigerne, at det hele vender for dem. "Nu er drengene bange for pigerne", griner pigerne i kor. "Faktisk var drengene lidt bange for at tabe, da vi spillede turnering mod dem sidst, meeen de udnytter, at vi træner sammen, så de ved, hvad vi ikke er så gode til".

For pigerne er det nu kun den fysiske form og tilråbene: "Kom så gutter", som adskiller dem fra at vinde over drengene. Og de vil rigtig gerne vise drengene, hvad de kan.

Faktisk brænder de for at vinde over drengene – men det er en hemmelighed..!

Tusind tak, for jeres store engagement og alt det bedste til jer!

Marianne Bentzen tekst og foto

Hvad sker der med min krop?

Om rosport som bodybuilder

Midt i middagsheden på en sveden dag i begyndelsen af august 2018 sidder jeg og ser EM i rosport fra Lake Strathclyde i Glasgow. Pludselig bliver min opmærksomhed fanget af et nyt ord, som den til lejligheden indkaldte co-studievært på DR 1, landstræner Niels Henrik Stene, lancerer for åben mikrofon, da der bliver spurgt om rosportens påvirkning af menneskekroppen. ”-Roning er en helkrops-sport”, lyder det fra landstræneren. En helkropssport. Sikke et fantastisk ord. Herefter forklarer Stene om alle de muskler, der bliver aktiveret i et enkelt rotag, fra indsats til afvikling. For mit indre øje ser jeg hele bevægelsen i slowmotion og mærker efter -i grove træk.

De grove træk i en singlesculler: Indånding. Knæene bøjes langsomt i en vinkel på 90 grader. Hoftebøjning er max. Brystet rammer knæene. Armene strækkes og rækker ud efter en ordentlig skefuld derude i intetheden. Ansigtet er vendt mod stik agter, blikket indstillet på uendeligt. Skulderbladene befinder sig i maximal afstand fra hinanden. Hælen løftet let i de fastsiddende sko. Fødder, underben og lår gør klar til et vandret englehop med blødt afsæt. Benene strækkes. Den store lårmuskel hvælver sig op og truer med at sprænges, medens corpus spænder op hele vejen rundt. Ryg og mave og alle de små muskler ind i mellem. Og her- medens rotaget er midt i sin vorden og alle muskler er spændt og bedt om at sætte alt på ét bræt, skal du belave dig på, at dette er kun begyndelsen. Det bliver værre. Meget værre!

Forestil dig, at alt det du nu har fået fat i med årene -som fungerer som dine forlængede arme, afhænger af, om du kan holde presset. Presset på benene, presset for at holde kroppen erect fra let hoftebøjet til let -ikke meget- bagoverbøjet og presset på arme, hænder og fingre. Ikke runde ryggen! Ikke tabe åren nu! Hold fast! For nu er det armenes tur. Over og under-arm. Sammen med skuldre og brystmuskler.

Armene, hænder og fingre har indtil nu ”bare” fulgt med benene i strakt, omend i opspændt tilstand. De skal nu i aktion for at klemme det sidste ud af den igangsatte fremdrift. Nakkemusklener spændes op som elastikker i et bungy-jump, og ansigtsmimikken vidner om, at en ud-af-kroppen-oplevelse fyldt med dopamin kan blive smidt i kurven som bonus for veludført arbejde. Fra strakt position til bøjet i en lige linje hen over knæene (medens disse strækkes ud

som før beskrevet -husk at du er midt i et vandret englehop) og helt op til brystpunktet, trækkes årerne synkront gennem vandet. Udånding.

Med et lille fikst flex med håndleddet til sidst, som får åren ud af vandet og holdt fri af søens trang til at kræve tilbage, hvad man tager, har du nået rotagets G-punkt. Det er her, balancen og belønningen for din indsats sidder. Det er her, du får besked om du har gjort det godt eller dårligt: Har du fået sendt din båd ordentlig af sted med din indsats? Det er her, du nu kan sidde og nyde, at din båd gør arbejdet for dig. Før det hele gentager sig. Tag efter tag.

Hey, hvad sker der lige her med min krop?

Rosport! Det er, hvad der sker.

Forestil dig, hvad det gør ved din krop, når du er ude at ro tre eller ti gange om ugen? År ud og år ind. Det kan ses og mærkes på din krop. Og når det er bedst udført, ligner det en leg. Rosport er styrketræning og kondition forklædt som en tur i Tivoli. Rosport kan på få år, uanset alder og køn, forvandle dine laskede lår og din flommede vom til smukt fordelt muskelmasse. Tænk bare...

Antonie Lauritzen

Hvad ville DSR
være uden
kvinder?

Jens Voight Schmidt

Klublivet ville være kedeligt både i hverdagen og til festerne. Det er ligesom på en arbejdsplads: balancen er bare bedst, hvis der er begge køn repræsenteret.

Stor cadeau til kvinderne her i klubben, som yder en stor frivillig indsats!

Tegning: Peter Munch

I ANLEDNING AF
50-ÅRET FOR DAMERNES INDTOG
I KLUBBEN INVITERES TIL

GULDBRYLLUP

I DANSKE STUDENTERS ROKLUB
STRANDVÆNGET 55 2100 Ø

DEN 6. OKTOBER 2018 KL 18.00

BILLETPRIS VED TILMELDING FØR 17.09.2018: KR. 250
BILLETPRIS VED TILMELDING EFTER 17.09.2018: KR. 280

Plakat: Peter Munch

Vi kom, vi blev set (på) og DSR sejrede!

50 år efter "revolutionen".

"Vi" er selvfølgelig kvinderne i DSR. Hvordan er det mon så gået, fra det første kvindelige medlem fik sit medlemsnummer den 24. april 1968. Det første år blev der indmeldt 34 kvinder. Det samlede medlemstal var ved udgangen af 1968 569, hvoraf mao. 5,97% var kvinder. I 1968 blev der indmeldt 124 mænd.

Balancen har så rykket sig gennem årene. Fordelingen mellem de kønne (♂) og de kønnere (♀) er i den senest tilgængelige opgørelse, at DSR har 972 medlemmer, hvoraf 422 har adgang til damernes omklædningsrum, medens 550 må bruge herrernes. (Opgørelsen omfatter alle, som er medlem af klubben, lige fra 0 år til 95 og lige fra aktive til passive).

Gør vi – de kønnere - os så gældende i klubben i dag? Ja, se det må jo kalde på en smule talgymnastik, men hvad definitionen er på "gøre sig gældende", vil jeg overlade til læseren.

Bestyrelsen bærer rundt på det triste tal kun at have 27,272727.... % kvinder. Dog ser det ud til, at de godt 72% mænd alligevel har opdaget kvinders styrker, for i en del af klubbens underudvalg ser der ud til at være en pæn vilje til at lade det "svage" køn bruge kræfterne. Bladudvalget har f.eks. ligelig repræsentation af kønnene, hvilket forhåbentlig kan dræbe enhver snak om, hvem der bruger flest ord. Også tøjudvalget har ligelig repræsentation, så sig ikke, at kun damer interesserer sig for outfittet. Et slag over fordommene er det måske, at klubbens IT-udvalg har 100% damerepræsentation. Tolkningen af, at det er 75% kvinder, som har meldt sig til den indkaldte "rengør DSR"-dag, vil jeg helt overlade til den enkelte læser. Vores gode, erfarne kasserer har intet udvalg, men har dog villet honorere det arbejde, hans hjælper gør. Her er der 14,28 % kvinder. Men den måske vigtigste hjælper, nemlig administrator af Beckers Snapselegat er naturligvis "herrelig".

Jeg har også kikket lidt på den indflydelse religion har haft på fordelingen af de to køns repræsentation i DSR. Nej, nej, tro nu ikke, at jeg kommer i nærheden af at genere Ree's Legat. Slet ikke! Traditionen med at give alle klubbens inriggere navne fra den nordiske mytologi åbenbarer desværre en lumsk mangel. 55,555...% af inriggerne ærer Asgaards mandlige helte. Jeg ringede til Frigg og spurgte, om ikke hendes søn Thor ku' gøre noget. Og han har lovet at buldre ekstra, hvis bestyrelsen ikke retter op på denne himmelråbende mangel.

Nu ikke mere om, at vi kvinder altid slæber efter. Se nu her: Fra 1. januar til og med opgørelsesdagen havde mændene i Svanemøllen ganske vist roet 50.921,9 km på 271 ture, men vi kvinder havde bevæget os 43.725,1 km på 229 ture. DSRs kvinder har i gennemsnit max roet 190,94 km, medens mændene kun har roet 187,90 km. I øvrigt: Talgymnastikken omfatter ikke, hvor mange, der var i bådene pr tur, men "beviser" blot, at anstrengelserne er tæt på at være ligeligt fordelt. Og så skal det jo nævnes, at L-ture bringer tallene så højt op.

Hvordan så med klubbens tilbud til både dem, som vil ro kort og hurtigt, og dem, som vil ro langt og langsomt. Det ser ud til, at vi kvinder gør os bemærket på begge felter. Jfr. POP's Groupcaregruppe er 59% kvinder; af motionsroerne er 56,25% kvinder og endelig er der af dem, som vrider muskler og sener længere på gulvet i salen, 59 % kvinder.

Og til afslutning: Tag alle ovenstående tal med et lille gran salt. Ingen af tallene er (bevidst) forkerte, men udtryk for det muligst kunst med de forhåndenværende oplysninger. Trods dette, har denne lille øvelser åbenbart en del ting, som klubben kunne have gavn af at kende til, så det vil jeg nok bruge nogle lange vinteraftener til.

Bente Kjøller

Mennesker mødes...

DSR er så meget andet end en roklub.....

Birgitte og Johan

Helle og Gert

Elli og Henrik

Marie og Henrik

Else og Jonathan

Rikke og Kurt

Juliane og Mads

Sussanne og Peder

... og sød musik opstår

..... bl. a. en scoreklub

Elisabeth og Palle

Tove og Niels

Jette og Finn

Regitze og Erik

Kirsten og Ulrik

Trine og Bjørn

Birthe og Ronald

Gunilla og Marie Louise

Lang nederdel eller eksklusion

Korte træk af kvinderoningens historie

DEN SVÆRE START

Kampen for at få kvinder ind i DSR blev initieret i 1965 af nogle af klubbens mandlige medlemmer, *“både af sportslige grunde og fordi klubben havde vigende medlemstal, men også for at få piger med til festerne.”*

Der havde tidligere været kvinder med i roklubben, da den endnu hed Akademisk Roklub. I 1904 fik kvinder lov til at ro på tidspunkter, hvor mændene ikke benyttede bådene, og i 1906 fik de medlemskab. Men uvist af hvilken grund blev de udelukket igen i 1913.

Nykøbing F. Roklub, den næstældste roklub i provinsen – efter Helsingør -, startede som en roforening i 1884. Få år efter fik kvinder adgang til roklubben. Folketidende på Lolland-Falster skrev den 4. juli 1886: *“Nu er også Kvinder begyndt at melde sig i Roklubber.....Enhver der ønsker, at vort Land skal være rigt på sunde, smukke Kvinder må glæde sig over dette – især hvis det er Begyndelsen på Korsettets Bandlysning – dette Torturredskab, der er Skyld i, at den kvindelige Befolknings Sundhed og Styrke er mindre end Mændenes.”*

Moralen var en anden på det tidspunkt, og det gode borgerskab så skeptisk til, at kønnene fik mulighed for at mødes på den måde – og at sød musik opstod og par dannedes. Den tidligere formand for Lolland Falsterkredsen havde en frimodig kommentar til den skjulte forargelse og bysladderer:

“Det er da bedre, at de unge mennesker træffer hinanden i frisk luft i roklubben end på et dansegulv i et røgfyldt lokale, hvor pigen er majet ud for at tage sig så godt ud som muligt. I roklubben får den unge mand da lejlighed til at se pigen, som hun ser ud i såvel godt som dårligt vejr. Den pige, der ser lige så godt ud, og er lige så smilende og glad, når hun kommer ind fra en rotur i regnvejr (som i solskin) er nok ikke den ringeste livsledsager”.

Der var mange fællestræk for måden at organisere sig – og kvinders deltagelse - på i de første år af roningens historie. Der var rene herreklubber, der var rene dameroklubber, og endelig var der nogle få herreroklubber, der lukkede damer ind, nogle steder på visse betingelser.

De seks endnu eksisterende dameroklubber vidner med hver deres historie om en tid, hvor

damerne måtte tilkæmpe sig plads i den etablerede idrætsverden, med opbakning i flere tilfælde fra fremsynede mænd, i andre tilfælde fra mandlige roere, som støttede etablering af en dameroklub for at undgå at få damerne ind i “deres egen” roklub.

Den første rene dameroklub i Danmark, verdens ældste eksisterende roklub for kvinder, er Hellerup Dameroklub, som under navnet Damernes Roklub blev stiftet i 1901 på initiativ af krigsassessor, gymnastikpædagog Paul Petersen (1845-1906), som havde blik for tidens ønsker og behov for fysisk aktivitet for kvinder.

Nyt bådhus i Damernes Roklub 1918

De første kvinder i roning mødte modstand - på flere planer:

“Roningen blev dyrket med en iver og en lyst – trods den store modstand og uvilje, vi mange gange mødte på vores langture. “Det er vist ikke damer, der dyrker den sport”, hørte vi folk bemærke.

Den lange nederdel vi roede i, (den slæbte henad jorden) voldte os ikke så lidt besvær, og vi kæmpede en drabelig kamp for at få lov at ro i gymnastikbenklæder. Men det blev i de tider regnet for uanstændigt, så vi måtte vælge mellem den lange tunge nederdel eller eksklusion af klubben”.

Ud over Damernes Roklub var de øvrige – endnu eksisterende - rene dameroklubber Ålborg Dame Roklub fra 1916, Kolding Dame-Roklub fra 1922, Fredericia Dame Roklub fra 1928, Lyngby Dameroklub fra 1932 samt Gefion fra 1940.

Gefion har en særlig historie: *“Den 4. oktober 1940 havde formanden for Damernes Roklub i Hellerup sat 10 medlemmer i stævne for eventuelt at kunne danne en ny dameroklub. Pladsen var blevet trang, og det var muligt at overtage Danske Studenters Roklubs bådværft, og omdanne skurene til en klub. Syv piger gik med på ideen, og dermed var Gefion ‘født’. Navnet fandt én af stifterne på - som hun sagde: ‘Sjælland blev pløjet ud fra Sverige - lige sådan blev vi pløjet ud af Damernes Roklub’. Den stiftende generalforsamling blev holdt i november 1940”* (Gefions hjemmeside)

FRA KØNSOPDELTE TIL BLANDEDE KLUBBER

I flere af de rene dameroklubber har der i mange år eksisteret et tæt samarbejde mellem dameroklubben og den mandlige naboklub. I mange andre tilfælde specielt i provinsen blev herre- og dameroklubber fusioneret. Mange forskellige samarbejdsmodeller og sammenslutningsplaner blev udviklet gennem ofte benhårde forhandlinger, som af og til tog flere år. Sammenlægningerne kom i hurtig rækkefølge efter hinanden fra midt i 1960'erne.

I København holdt de rene herreroklubber længe stand med hensyn til at optage kvinder. Var det mon en særlig form for engelsk herreværelsementalitet, der her trivedes uforstyrret - og/eller var det tilstedeværelsen af de rene dameroklubber i københavnsområdet, der gjorde, at man end ikke satte spørgsmålstegn ved den kønsopdelte organisationsform? Under alle omstændigheder, DSR var i 1968 - set i den sammenhæng - progressiv! Først lidt senere - i 1970 åbnede Roklubben Skjold og Roforeningen Kvik for kvinder, i Københavns Roklub skete det i 1975 og i Hellerup Roklub i 1992, ganske vist efter et årelangt og tæt samarbejde med naboklubben Hellerup Dameroklub.

Den lille historie i den store fortælling

Nogle vil undre sig over, at der fortsat i 2018 eksisterer kønsopdelte roklubber, og vil måske have mere forståelse for det, der er sket i Norge. Her er man gået konsekvent til værks i ligestillingslovgivningen, hvilket også har haft betydning for idrætten:

“Etter at idrettens lovverk ikke lenger tillot kjønnssegregerte klubber fikk Oslo Kvinnelige Roklub (den sidste rene dameroklub i Norge) sine første aktive mannlige medlemmer i 2001, 16 år etter at den siste rene herreklubb åpnet for kvinnelige medlemmer. I 2002 ble de første menn valgt inn i foreningens styre, og et par år senere skiftet klubben navn til Bestumkilen”. (Fra Wikipedia: om den tidligere Oslo Kvinnelige Roklub)

Hvad er mon forklaringen på, at de rene dameroklubber endnu eksisterer, at der er kvinder, som tydeligvis foretrækker at melde sig ind i en dameroklub fremfor i en blandet roklub?

“Hvordan skulle det gå med den rene uforstyrrede pigesnak, muligheden for at dyrke sporten og klublivet på egne betingelser?” Damerne forfægter endnu i dag retten til at være sig selv, have deres egne revirer, deres “fristed”. For både Damernes Roklub og Lyngby DR var sammenlægning med hhv. Hellerup Roklub og Lyngby Roklub i løbet af 80'erne et diskussionsemne, men blev begge steder afvist, selvom det var klart, at herreroklubberne var parate til at åbne for kvindelige medlemmer.

Uforstyrret pigesnak

Endnu midt i 50'erne var der ikke alene plankeværk imellem Damernes Roklub og Hellerup Roklub, men også pigetråd – og det endda helt ud i vandet. Da undertegnede dengang startede i Damernes Roklub som ungdomsroer, fik man en røffel, hvis man dristede sig til at kigge over plankeværket, endsige snakke hen over plankeværket. “Ikke noget pjank over plankeværket!”, lød det fra formanden frk. Johanne Fornæs. Plankeværket holdt ikke ret længe, og i praksis var kønnene sammen på tværs af klubberne i københavnsområdet om klubarrangementer, roture til andre klubber, åbne fester og også om fælles roture.

Roklubben dannede sammen med hjem og skole rammen for opvækst og ungdomsliv. I den lille dameroklub – dengang med en relativ stor ungdomsafdeling på 30 piger mellem 11 og 18 år, blev vi tidligt inddraget, fik pligter og ansvar – for hinanden, materiel og klubhus. Vi havde mulighed for deltagelse i ugelange – kønsopdelte - sommerlandslejr forskellige smukke steder i Danmark med langtursroning, tovværkslære, rohistorie, rosange oma. på programmet – og et herligt samvær med piger fra roklubber i hele landet.

Hjemme i klubben bestod aktiviteterne af turrøning i dagligt rofarvand og weekendture til sommerhuset i Sletten. Sæsonens højdepunkt var den årlige klubkaproning, som bestod dels af regulær kaproning i inriggerbåde ud for Hellerup Havn, dels af stilroning op og ned langs Tuborgmolen, hvor to dommere vurderede stilen og udpegede vinderholdet. Stilroning var et levn fra en tid, hvor

kvinder blev forment deltagelse i kaproning med henvisning til deres sarte fysik og usømmeligheden ved at anstrenge sig og svede! Hvis man imidlertid vil sige noget positivt om stilroning som disciplin, så har den givetvis været med til at skærpe opmærksomheden på roteknik.

Juniorkaproning for piger kom først på programmet i 1978, så først som 18-årige begyndte vi at ro kaproning. Det var ikke nemt som dameroere at få træner, så vi få kaproere stod i høj grad selv for tilrettelæggelse af vores træning. Det var før roergometrets tid, så om vinteren trænede vi med løb og vægte, indtil formanden for DFFR's daværende dameudvalg Ruth Heinze, også årelang formand for Lyngby Dameroklub, fik organiseret to gange ugentlig hård fysisk vintertræning for samtlige dameroere og kvindelige kajakroere i Københavnskredsen ved en kompetent fysisk træner.

Når jeg ser tilbage på min "opvækst" i en dameroklub, står det for mig som noget særligt, at vi fra starten blev inddraget i alle praktiske opgaver såsom bådereparationer og husvedligehold – der var ingen, der gjorde det for os. Desuden erhvervede vi hurtigt diverse rorettigheder. Økonomien var stram, og vi lærte at passe på vores materiel. At skulle påtage os ansvar og respektere fælles normer blev en disciplinering, som jeg vil fremhæve som noget meget positivt.

Der er imidlertid ingen tvivl om, at et bredere kaproningsmiljø med rollemodeller på forskellige niveauer er en anderledes motiverende platform i elitesammenhæng, end en lille klub kan give, selv med al den støtte og opbakning, vi fik dengang. Derfor, efter 5 år med kaproning i DR, nogle danske og nordiske mesterskaber og deltagelse i nogle Europamesterskaber (med Janne Hallengren, senere med Annelise Larsen fra Nykøbing Falster og Judith Lyster, Roskilde), meldte jeg mig ind i DSR.

I DSR var kaproningsafdelingen – ligesom i dag - stor, velorganiseret, økonomisk velfunderet og i faste rammer - et helt andet og mere frodigt kaproningsmiljø, end jeg havde kendt. At det var en blandet roklub var ikke den store forandring for mig, som havde haft min daglige gang på Bagsværd Rostadion.

Fortsat konkurrence i 1x samt i kombineret 2x førte til forhåndsudtagelse til det første OL for rokvinder, Montreal 1976. En graviditet kom i vejen for deltagelse. Dårlig timing – måske! I hvert fald interessant at sammenligne med i dag, hvor graviditet ikke stopper en rokarriere. Men dengang – før et Team Danmark - skulle vi tjene penge ved siden af vores træning, og – nok så meget - normerne var nogle helt andre omkring graviditet og fortsat idræt. I et interview tilbage fra 1935 forsvarede frk. Fornæs, at kvinder dyrkede

kaproning, samtidig med at hun søgte at berolige den bekymrede offentlighed ved at fastslå, at kvinder aldrig ville blive »Rekordjagere«, for »... *Damerne er ikke Kaproere mere end i hvert Fald tre Sæsoner. Ægteskab, Husmoderpligten, Kontorer etc. hindrer en systematisk saglig Oparbejdelse af kvindelige Rekorder ...*« (Nordisk Mønster 8.7.1935).

KAPRONING FOR KVINDER – NATIONALT OG INTERNATIONALT

En solid modstander forsøgte fra starten at holde damerne fra roning med dette argument: "*Nej, tro endelig ikke, gode damer, at I kommer herrernes kvindeideal nærmere ved at blande Eder med dem og antage deres vaner; netop de kvinder, der holde i ære deres køns nedarvede traditioner, væsen og optræden, er det, vi beundre, ikke de, der abe os efter*".

Den første kaproning for kvinder fandt sted i København i 1905 mellem hold fra Damernes Roklub og Akademisk Roklub (senere DSR). Politiken skrev (d. 25.9. 1905):

"... Med sikker Hånd satte de unge Kvinder Aarerne i Vandet, og uagtet Bestemmelsen lød, at Præmien vilde tilfalde det Hold, der roede kønnest, uanset om det var først ved Maalet, naar blot Løbet var fuldendt i mindre end 6 Minutter, saa var det tydeligt at se, at Kamplysten ikke var mindre end hos de rigtige Kaproere. Fra Start til Maal (1000 meter) blev der roet med megen Energi, og Damernes Roklub kom ind ca. 1½ Baadlængde foran de kvindelige Studenter. Tiden var 3 Min. 59. Sek. Da Damernes Roklub tillige havde den smukkeste Stil, blev det også dette Hold, der fik Præmien"

Optakt til stilroning 1918

Disciplinen "stilroning" var således den accepterede form for kvindekaproning bl.a. med henvisning til kvindernes sarte fysik.

"Målet, den bedst mulige stil uden forceret træning, der strider imod den kvindelige organismes vel, var

stadig det, der stod for øje,.....”.

Kvinderne roede efterhånden også almindelig konkurrence, men *“den gamle Fordom mod at se*

Damerne ro var kun delvist fortrængt, så da Damerne nu viste sig ret ofte på Kaproningsbanen, var Kritikken i Dagspressen ret hård. Det var uskønt og ukvindeligt, blev der skrevet...” (4), så i 1920'erne får stillroningen sin renæssance. Altså holdet med den smukkeste stil skulle have præmien. Utilfredshed hos både publikum og deltagere førte til ændringer igen i 1933, hvor der blev forsøgt en ny form for kaproning for kvinder med en fastsat maksimumkadence på 26 tag. Man mente, at roningen med dette tempo kunne udføres i en smuk stil og *“at ingen Dame kunne blive overanstrengt af et forceret Arbejde.”*

At ro med maksimumskadence gav dog vanskeligheder. I 1934 bliver resultatet af damernes 4-års løb på Bagsværd Sø, at samtlige danske hold bliver diskvalificeret på grund af for højt tempo, mens kun et par norske hold fra Oslo Kvindelige Roklub har overholdt de reglementerede 26 tag. Politiken omtaler løbet under overskriften *“De danske Damer roede for hurtigt!”* og skriver: *“.... Det var synd, for de roede pænt allesammen. De danske Damers Skuffelse kan ikke beskrives.”*

I 1935 bliver denne form for kaproning opgivet; alle tidligere restriktioner bliver ophævet. De sidste konkurrencer i stillroning gennemføres dog så sent som først i 1960'erne.

Kendsgerninger

I “Roning”s jubilæumsnummer fra 1962 finder man flg. sammenfatning af kvinderoningens tidlige historie: *“..... men i 1903 kom dameroningen for at blive, og Damernes Roklub blev den første dameroklub, der kom til at betyde noget virkeligt inden for DFfR. Snart fulgte flere efter, og forlænget er kønnes ligeberettigelse nu en kendsgerning*

- - Vil vi se en afsmitning fra FISA-masterroernes velbesøgte mixløb til de nationale – og måske også de internationale mesterskaber?
- - Vil Olympisk Komité sløjfe endnu nogle herrediscipliner af OL-programmet for at give plads til flere discipliner for kvinder?

...og på det hjemlige plan:

- - Vil den samlede kvindeandel i DSR udgøre mere end halvdelen af medlemstallet.
- - Kommer vi til at se kønsopdelte foreninger igen, for at imødekomme evt. nye ønsker til idrætsforeningerne?
- - Skal vi i de kommende 50 år opleve nye former for kønnes deltagelse i roning i DSR?

Spændende, hvordan historieskrivningen om kønnes idrætsdeltagelse ser ud om 50 år!

Hanne Petersen Refslund
(Alle billeder er lånt fra Damernes Roklubs jubilæumsskrift 1901 - 1926)

indenfor dansk roning”.

Dette udsagn fra DFfR's daværende næstformand Aksel Lundquist i 1962 var måske lige kækt nok, I hvert fald hvis man med ligeberettigelse forstår lige vilkår. Nogle kendsgerninger omkring kaproning nationalt og internationalt viser et billede af et markant “efterslæb” for kvindernes vedkommende:

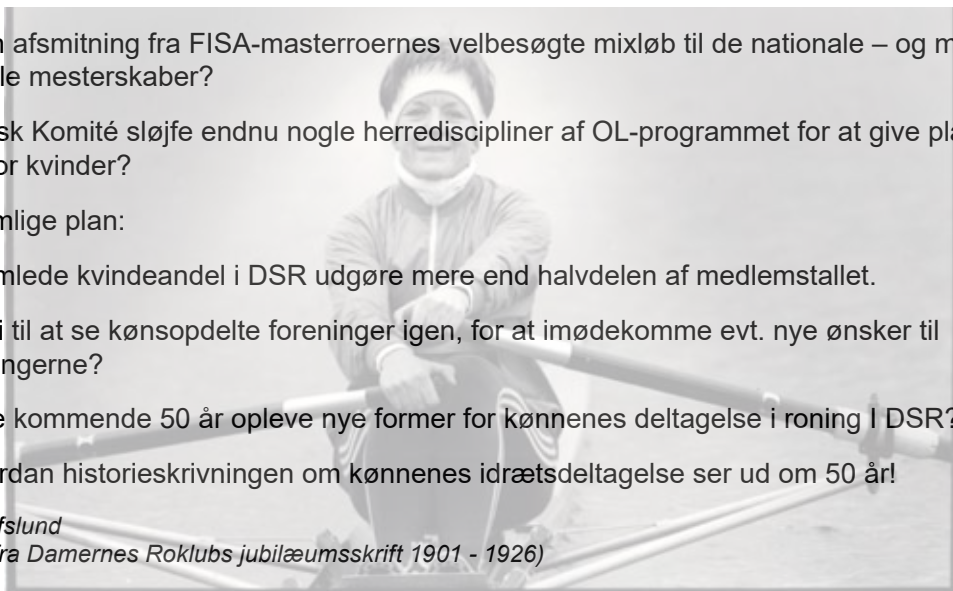
DSR - HVORHEN?

Kvinderoning internationalt

- Løb for kvindelige juniorer, dvs. under 18 år, startede i 1978, mens juniorløb for drenge var på programmet fra 1967.
- - I 1985 ændredes distancen for kvinder både nationalt og internationalt fra 1000 meter til 2000 meter.
- - Første EM for herrer blev roet i 1893 (Orta, Norditalien). Damerne roede årlige EM fra og med 1954 (Amsterdam) og indtil 1973, hvorefter også damerne fik VM.
- - Dameroning var med til OL for første gang i 1976 (Montreal). Herrerne var med fra starten i 1896.
- - Fra 1962 roede herrerne VM hvert 4. år, i mellemrummene mellem OL. Fra 1974 blev EM sløjfet og erstattet med VM for både herrer og damer, dog ikke i olympiske år.
- - Officielle VM i letvægtsroning indførtes for både kvinder og mænd i 1985 efter 10 års uofficielle LVM for herrer og et enkelt forsøgs-LVM for kvinder.

Når vi ser på kvinderoningen i DSR I de forløbne 50 år, har kvinderne nu i 2018 efter alt at dømme opnået den ligeberettigelse, som citatet fra 1962 angiver. Kvinderne er godt repræsenteret i alle klubbens aktiviteter med gode resultater nationalt og internationalt og er fuldt ud med i klubledelsen. Er alt så, som det skal være i 50 året for kvindernes indtog i DSR og 125 år efter, at de første kvinder blev medlemmer af en roklub?

Nogle iagttagelser og spørgsmål kan give anledning til eftertanke i det lidt større perspektiv:

En højhælet småkage

DSR set fra en køkkenpiges perspektiv

Året er 1975.

Gitte Pallesgaard er lige flyttet til København med sine to døtre og skal starte på Frederiksberg seminarium.

At være alenemor i en tid, hvor SU-lån var så dyre, at Fanden sad og gned sig i klovene, krævede et solidt studiejob, og da Gitte hørte, at der var et ledigt køkkenjob i DSR, søgte hun det – og fik det.

Det med køkkenarbejdet og de store gryder var ikke uvant for hende, for hun havde i en del år arbejdet i en svagbørnsskole i Kalvehave, hvor moren var økonoma.

Stil over herreværelsegenerationen

Hvad var det så for et DSR, hun kom til?

Vi var midt i ungdomsoprøret, de glade 70'ere. Autoriteter og normer i frit fald.

"Der var ligesom to grupper" siger Gitte. "De ældre fra herreværelsegenerationen, der før krigen var blevet betjent i klubben af livréklædte tjenere – og så de unge uformelle – mest mænd. Jeg så kun meget få kvinder".

Der var stil over den ældre generation, husker Gitte. Man var næsten holdt op med at sige De til hinanden dengang. Hun fortæller bl.a. om højesteretssagfører Bondo Svane, der en dag sagde til hende: "Sig endelig du. Blandt ro- og soldaterkammerater er man dus. Ellers er jeg ikke tilhænger af dutteriet".

Og man hjalp hinanden – uanset, om man var køkkenpige eller øverst i samfundets hierarki.

Da Gitte var nødt til at lukke køkkenet i sommerferien, fordi hun skulle tjene noget ekstra, sagde grosserer Gudmund Schack til hende: "Har du søgt Krista og Viggo Petersens fond?"

Det havde Gitte selvfølgelig ikke – men gjorde det straks. Niels Fredsted var formand – og Palle Rørsgaard var kasserer - og Schack sad i bestyrelsen. Gitte fik 7000 kr. Et fyrsteligt beløb dengang. Man hjalp hinanden.

Mere sovs

Tirsdag og torsdag huserede Gitte i køkkenet, der var alt andet end moderne. F.eks. var der kun én lille ovn. Det var ikke så meget de mere raffinerede retter, der stod på menuen, men god traditionel dansk mad: "Frikadeller, stegt flæsk i persillesovs,

forloren hare", opremser Gitte. "Til gengæld var portionerne store. Og mere sovs. Altid mere sovs."

Det var sultne roere, der havde præsteret en fysisk indsats, der satte sig til bordet i slyngelstuen. Som regel en 25-30 stykker. Men selv om maden var god, så kunne de ikke altid få det, som de ville.

Gitte blev ikke for ingenting kaldt "Striglen"!

"Du kan selv regne ud hvorfor", griner hun. "Jeg finder mig ikke i noget. Jeg sagde noget til dem. Hvis de ville hælde ketchup på bøfferne, så sagde jeg: Det kan du ikke få".

Ansvar og ansvar er åbenbart to ting

Mens naboen kiggede efter børnene på 9 og 11 år, stod Gitte selv for alt: Indkøb, madlavning, servering, udlevering i portionsanretninger, baren, kasseapparatet. Der har været sved på panden.

Engang bad hun Palle Rørsgaard om lønforhøjelse. "Kassereren får jo meget mere end mig," sagde hun. Til det svarede han, at kassereren jo også havde et stort ansvar. "Har jeg måske ikke også et stort ansvar? Jeg står for alt i køkkenet – også for økonomien."

Hun fik sin lønforhøjelse.

Der var et fast klientel til spisning, mest bestående af (enlige) herrer: "Jeg havde en liste på 10-12 stykker, der spiste hver gang, og de skulle melde afbud, hvis de ikke kom. Det var f.eks. Dessau, Johan Frydendahl, Palle Rørsgaard, Mikkel, Finn Gamel – og så var der selvfølgelig Berndt Mogensen og Mogens Bækhave. De to havde en flaske sprut stående i køkkenet, som de fik et glas af, når de skulle have en "højhælet småkage" til aftenkaffen," husker hun. "Men der var næsten ingen kvinder, selv om de havde holdt deres indtog i klubben 7-8 år før. Kun 3-4 stykker. Sikkert fordi, de selv lavede mad derhjemme".

Forfører

Det var jo et temmelig anderledes miljø end svagbørnsskolen i Kalvehave, Gitte var havnet i. Også dengang var DSR en scoreklub med en del flotte fyre. Én af dem var Arnold Sørensen, der boede ovenpå i klubhuset. Som husforvalter følte han måske en særlig forpligtelse til at holde øje med køkkenet. I alle tilfælde kom han der ofte. Meget ofte.

Forfører eller forført? Nytårsaften 1976. Gitte Pallesgaard, Arnold Sørensen, Lena Baden

"Så gik han dér i sine flannelsbukser, skjorte og en rød pullover," husker Gitte og får et henført blik i øjnene. "Mørkhåret og krøllet, og så løftede han på grydelågene og snusede ind og sagde, at det var mad, som hans mor lavede den."

Vejen til mandens hjerte går gennem maven, siger man. Arnold var hverken afskrækket af Gittes rapkæftethed, hendes alenemor-status eller at hun var 5 år ældre end han. Til en nytårsfest dansede de tæt og endte på Arnolds værelse på etagen ovenover. "Det var jo fordi, det var snestorm," siger Gitte. "Arnold hævder, at han blev forført. Det gjorde han måske også. Det var jo en slags kuvøseguf".

Men han må vel have syntes om det, for de er stadig sammen som par, her 41 år efter.

"Han tog hele pakken," siger hun med et stort smil.

Gittes tid i køkkenet varede i de 4 år, hun læste til lærer. Hun kom aldrig ud i en robåd.

Gunvor Bjerre

Hvad ville DSR være uden kvinder?

Flemming Jensen:

At kvinder har fået adgang til DSR, må vel kun kunne ses positivt. Som tidligere sagt af nu afdødt medlem: "Nu til dags tager man jo revl og krat - og kvinder".

- Rofester i rent herreselskab – kedeligt.
- Medlemsskaren er væsentligt kønnere og mere interessant at kigge på.
- Fællesskabet er meget mere spraglet og mangefarvet - det østrogene bidrag tager formentlig kanten af mange ting.
- Som mandlig (og middelmådig) roer har man fysisk en fordel og deraf større mulighed for at stikke ud i selskab med de kvindelige rofæller.

Seje rokvinder – livslang idræt

Else Trangbæk, historiker og professor emeritus, fortæller om kvinder i top-rospport gennem tiderne.

Du er privilegeret, du kan bevæge dig, og du kan se naturen. Du kan se, havørnen kommer, og du kan se rapsmarkerne komme, og du kan se bøgen. Det er fantastisk. Det er det, der gør, at jeg bliver ved.

Sådan forklarede Judith Lyster (tidligere Andersen) mig, da jeg spurgte hende om, hvorfor hun fandt roning så fantastisk. Tilsvarende har andre rokvinder udtrykt det overfor mig i forbindelse med arbejdet med et bogprojekt om danske kvinder, der har deltaget ved De Olympiske Lege (OL). I alt 370 danske kvinder har siden 1912 deltaget ved legene i 22 forskellige idrætsgrene. Roning for kvinder kom

først på det olympiske program i 1976, efter det siden legenes begyndelse i 1896 kun havde været for mænd. Judith Lyster deltog i 1976 og blev den første kvinde, der bar fanen ved åbningsceremonien. Siden 1976 har der været deltagelse af 34 forskellige danske rokvinder, flere af dem adskillige gange. 10 ud af de 34 kvinder er fra Danske Studenters Roklub (DSR), som er den klub, der har haft fleste kvindelige OL-roere.

Amazoner

Kvinder begyndte allerede i slutningen af 1800-tallet at stifte roklubber, og kvinderne blev den gang

Ann Lolk Thomsen og Juliane Elander med næste generations roere

Foto Mette Bacher

ofte omtalt som amazoner, og tidens normer tvang kvinderne til at udvikle en særlig form for kvindelig roning – stillroning, idet mændenes kaproning blev opfattet som upassende for kvinder. Selvom DSR skulle betænke sig, inden de optog kvinder som medlemmer i klubben, kan klubben med stolthed sige, at den har støttet kvinderne på deres vej frem i roning. Flere ældre ro-kvinder, som jeg for næsten 20 år siden var i dialog med, fortalte om, at de i slutningen af 1930'erne var på kurser i DSR's bådehal i København, og at de her blev undervist af *den navnkundige Hr. Heilbo, der var ledende ånd*. Vi fik, som Karen Stoholm fra Viborg fortalte, *en uddannelse, der var meget streng*. Flere af kvinderne fortalte mig om den disciplin, som var nødvendig, når man var roer, og bådene skulle tages ud, løftes på bestemte måder etc. En disciplin, som på mange måder lignede den, jeg kendte fra gymnastik, når redskaberne skulle tages frem og stilles op, før træningen kunne begynde. Men ellers var der ikke mange ligheder.

Vilkår

Tilbage til OL-kvinderne. Ud af de 43 kvinder, jeg har talt med i forbindelse med mit OL-bogprojekt, var der fire roere, heraf to fra DSR, Birgitte Hanel, der deltog i 1984, og Anne Lolk Thomsen, som deltog i 2012 og 2016. I mine samtaler med OL-kvinderne har jeg især været fokuseret på at forstå, hvad der er det særlige ved de forskellige idrætsgrene, herunder roning, og hvilke vilkår, de har haft for at kunne præstere, og hvilken betydning idrætten og især OL-deltagelsen har haft for kvinderne. Jeg vil i det følgende primært tage udgangspunkt i de to kvinder fra DSR.

Birgitte Hanel deltog, og vandt bronzemedalje, i 1984, og repræsenterer en tid, hvor vilkårene i topsport begyndte at ændre sig markant, også i Danmark. Amatørreglerne var blevet ophævet, og kravene til atleterne blev øget, og i Danmark blev Team Danmark oprettet i 1985 for at støtte dansk eliteidræt på en social og samfundsmæssig forsvarlig måde. Siden har danske topatleter kunnet få en vis støtte til træning, rejser og meget mere.

Træning

Birgitte fortæller om, hvordan en træningsdag for hende kunne se ud: *Min dagligdag fungerede med, at jeg cyklede derind fra Bagsværd til Rigshospitalet, og så mødte vi kl. 17 til træning på Bagsværd sø, hvorefter jeg kørte hjem*. Det var sådan hver eneste dag. Når forårssæsonen nærmede sig, blev det forventet, at roerne trænede to gange om dagen på mindst to hverdage. Så her fortæller Birgitte, at hun startede på Bagsværd sø kl. 6.00, hvorefter hun cyklede 12 km til Rigshospitalet og tilbage igen for at kunne ligge på vandet kl. 17 om eftermiddagen.

I weekenden arbejdede jeg ikke, så der trænede vi to gange lørdag og to gange søndag. Men ét er at være afhængig af sig selv og sin træner, noget andet er at skulle kombinere det med et hold. Så op til de store konkurrencer, fortæller Birgitte, kom de andre på holdet fra Fredericia og Odense. Så flyttede alle en overgang ind i en lejlighed, og vi havde det hyggeligt.

Anne Lolk Thomsen har nydt godt af de særordninger, som Team Danmark har fået etableret omkring uddannelse for topatleter, således blev både gymnasium og studier taget på forlængede ordninger. Dertil kommer, at hun i den aktive karriere aldrig har arbejdet på fuld tid, og efter barsel i 2013 valgte jeg kun at arbejde 15 timer ved siden af træningen. Orlov fra arbejdet 1. februar 2016 og herefter professionel frem mod OL 2016.

Kønstest

Når rokvinderne tidligt blev kaldt amazoner, skyldes det en vis bekymring for, hvad blandt andet hård træning kunne føre til for kvinder. Efter OL i 1928, hvor atletik for kvinder var kommet med på programmet, udløste 800 m-løbet en mangeårig diskussion om: *Hvad kan kvinder egentlig tåle*, og det var især angsten for sportskvindernes evne til at føde børn, der blev italesat. Siden kom kvinder med i flere og flere idrætsgrene – og deres præstationer nærmede sig på visse områder mændenes. Så en ny angst opstod: *Er de nu rigtige kvinder*, hvilket resulterede i indførsel af kønstest af alle kvinder i forbindelse med OL 1968. Testen blev benyttet for sidste gang ved OL 1996.

Birgitte Hanel fortæller, at da hun i 1984 fik at vide, at de skulle til kønstestes, spurgte lederne, om de var blevet informeret om det hjemmefra, fik svaret: *det var vi ikke, men det var ikke noget særligt. Det var vist nok bare et skrab eller et hår eller begge dele*.

Hun og Bodil Rasmussen (også fra DSR) var ikke tilfredse med svaret, da de jo ikke var kommet til OL for at få at vide, at vi eventuelt er en mand med det der y-kromosom. Sagen skabte lidt uro, idet opråbet om manglende information var meget upopulært blandt de danske ledere, men populært hos de danske journalister. Men ét var kønstesten, noget andet doping. Så på mit spørgsmål til Birgitte om hendes forhold til doping, siger hun, at hun gennem hele karrieren roede mod damer fra øst-nationer, der havde tydelige tegn på et forbrug af testosteron (dybe stemmer, skægvækst, kæmpe muskler) og en vægt på 80-110 kg. *Det har altid virket utrolig unfair at skulle måle sig med disse enorme kvinder, så første gang vi kom i en VM-finale i 1981, var det en ubeskrivelig følelse at være den eneste vestlige nation i finalen.: Rusland, DDR, Rumænien, Ungarn, Bulgarien og Danmark.*

Roning og børn

Kvindekønnet er mange gange sat på prøve i topsport. Hvor topatleter tidligere ofte standsede karrieren, når de fik børn, er børn ingen hindring i dag. Det har blandt andet Anne Lolk Thomsen og Juliane Elander Rasmussen vist. Men selv en naturlig funktion, at føde børn, skabte også debat. Det har ofte vist sig, at kvinder, der har født, præsterer bedre end før. Problemet bliver benævnt: *abortedoping*, idet man anser abort og/eller fødsler som en form for præstationsfremmende middel. Juliane Elander, OL-deltager fire gange og Anne Lolk Thomsens makker i letvægtsdobbeltsculleren, erkender, at der måske har været tale om forbedringer en vis periode, men mener måske, at svaret skal findes i andre forhold som omlægning af træning og mere fokusering på den tid, man har til rådighed. Dertil kommer det mentale, at *børnene er en fantastisk lynafleder. Jeg kan godt have haft en dårlig træningsdag, men når jeg kommer hjem, elsker børnene mig – de er faktisk ligeglade med om jeg ror 7.02 eller 7.05.*

Sportens betydning

Birgitte Hanel fortæller, hvorledes idrætskarrieren

for hende har haft afgørende betydning for det, hun siden har beskæftiget sig med. Hun siger: *den målrettede træning med mange delmål har kunnet overføres på den forskning, jeg siden har været opslugt af. Alt fra protokoller, ansøgninger, forsøg, databehandling har været sammenligneligt med de delprocesser, som min dejlige idrætskarriere har haft. At indse, at de forskellige faser er et led i processen, er værdifuld indsigt. Birgitte Hanel forklarer, hvad hun som deltager på et hold har lært: Når man er fire piger og en styrmand, får man i princippet kun sin mening igennem hver femte gang. Dette forhold til kompromisser sat i relation til de enkeltes temperamenter er uhyre udviklende, da målsætningen kun nås, hvis holdet er indforstået med, at nogle på holdet har et større behov end andre, for at få deres "meninger" igennem. Oplevelsen af dette tætte samarbejde på båden har således også betydet meget.*

På mit spørgsmål til atleterne om det særlige ved OL er svarene - på tværs af idrætsgrenene og uanset årstal for deltagelse - stort set de samme. *Alt det andet, og ikke det, som er knyttet til selve idrætsgrenen. Birgitte beskriver det således: mange idrætsgrene myldrer rundt mellem hinanden, og det er helt naturligt at tale med enhver "fremmed",*

Der er grund til at smile. Birgitte Hanel med DSR's første OL-medalje i kvinderoning. Los Angeles 1984
Foto: Preben Søborg

som man møder. Det var en dejlig oplevelse af et multietnisk samfund, hvor alle respekterede hinanden som mennesker af lige værd. Jo, da Dannebrog blev hejst, var det noget specielt.

Den særlige kultur

I min kontakt med rosporten – og kvinderne - har jeg været både overrasket og imponeret over en kultur, hvor især tre forhold går igen, hvad enten det er elitekvinderne eller de ældre rokvinder.

For det første taler alle om det fantastiske ved at komme ud i **naturen** og møde årstiderne.

For det andet indgår **klublivet** som en social og kulturel ramme om aktiviteterne, uanset køn og alder.

For det tredje er sporten blevet en **livsstil**, som man ikke slipper igen.

Sidstnævnte kan fint dokumenteres, når man ser på Dansk Forening for Rosports medlemsstatistik, hvor det fremgår, at 43% af medlemmerne i 2017 tilhørte gruppen 60+, og her udgjorde kvinderne ca. halvdelen, i alt 3059.

Stort tillykke til DSR og rokvinderne med jubilæet.

Else Trangbæk

Hvad ville DSR være uden kvinder?

Mikkel Hall:

DSR ville være totalt tom uden kvinder. En falleret skal.

Segregering er heldigvis næsten dødt her på egnen. Bare se på Gefion, hvor det grå guld sidder alene tilbage. Livet er bare smukkere, når man er sammen - alle sammen.

Jeg startede med at spille kajakpolo i Skovshoved, hvor de havde opgivet at lave et kvindehold. De skaber for meget spektakel, var forklaringen. Det blev hurtigt for trist, og jeg smuttede igen. Hvis du har oplevet et dansk kajakpolostævne, er det helt tydeligt, at det er testosteron, der dominerer i Skovshoved - og det er spektaklet så absolut ikke blevet mindre af. I DSR har vi en fest hver gang, vi er til kajakpoloturnering med både dame- og herrehold. Vi kan endda være stolte af at have stillet med Danmarks første juniorpigehold. De mange herlige piger giver helt sikkert også et bedre sammenhold blandt juniorer, og de er en afgørende grund til, at vi har en af landets bedste juniorafdelinger. Og kajakpolo er bare et af de seneste skud på DSR's solide stamme af festlige indslag for alle køn. Tak for det!

Vi har afskaffet kønsdiskrimineringen og studentersnobberiet (selvom akademikerne nok desværre stadig er i stærkt flertal). Nu må vi omfavne endnu bredere ved at nå ud over Østerbroreservatet og tiltrække folk af alle etniciteter - der er så forfærdeligt hvidt hos os!

Redaktion af kvindesærunummeret:

Hanne Petersen Refslund, Marianne Bentzen, Antonie Lauritzen, Bente Kjøller, Gunvor Bjerre, Birgitte Wraae Frydendahl, Lars Bundesen, Peder Riis Hedegaard

Mads og damerne

Om at være træner for kvindelandsholdet i DRC

"Det provokerer mig, at de kvindelige roere ofte enten bliver omtalt som værende "dygtige" og præstere "flot roning" eller nedværdigende, som værende "et bæst" eller et "dyr", medens de mandlige roere bliver berømmet for deres styrke, muskelmasse, watt og kampvilje. Vores kvindelige roere er fuldt ud på højde med mændene i deres fysiske fremtoning og vilje, når det gælder om at holde ud og ville vinde."

Og Mads Haubro fortsætter: "-Fie Udby (Roforeningen KVIK) og Lærke Rasmussen (DSR) er relativt mindst lige så fysisk formående som de bedste danske herrer."

To generelle eksempler om facts og fordomme, som tit bruges om de styrkeprægede sportsgrene, hvor mænd tidligere har været dominerende, men hvor kvinder nu gør dem rangen stridig om at være "en stærk atlet".

Mads Haubro er chefræner for Danmarks Rocenters kvinde landshold. Han har ansvaret for udvikling af alt, hvad der har med denne gruppe atleter at gøre, for at der kan bringes medaljer med hjem til Danmark ved EM, VM og OL. Udvikling af projekter, selektion af mandskab og både, udvikling af programmer samt værende personlig træner for tre både, W1X, W2- og W4-, er blot nogle af de mange arbejdsopgaver som fylder en lang arbejdsuge som chefræner i DRC. Mindre kan ikke gøre det, og derfor er det ret så væsentligt, at man kan lide sit arbejde. Og lide sit arbejde, det kan Mads Haubro.

Ny guldfirer på vej? Mads Haubro på broen

Foto: Ian Baden

Vi skal ikke være et sekund i tvivl om, at landsholdstræneren har stor tillid og tiltro til sine mandskaber. Vi skal heller ikke være i tvivl om, at tilliden og troen er gensidig fra roerne. De er dygtige, de præsterer flot roning og de er bomstærke og fulde af sisu, når vi ser dem i konkurrence på hjemme- og udebane. Mads fortæller med stolthed og glæde om sin og sine roeres metier. Han er især glad for at kulturen indenfor kvindelige atleters selvopfattelse er ved at ændre sig i retning af, at det er fedt at være fit. "-Det er sejt og flot at være en veltrænet kvinde", kommer det helhjertet fra Mads.

Kvinder og Smerte. Roning er en meget fysisk krævende sport. Og den fysiske udfoldelses følgesvend er smerten. Ben og arme syrer til, lungerne skriger på luft, og bevidstheden forsøger af al magt at få dig til at holde op med det, du er i gang med. Men kvinder holder ud! Kvinder holder ikke op i utide. De fuldfører, hvad de har påbegyndt. Det er nærliggende at tænke, at det er derfor, at det er kvinder, der af naturen er udset til at skulle føde børn (...) De, kvinderne, kan tåle og udholde det mest utrolige. Det gør dem særdeles kampdygtige. Rosport på eliteniveau kræver, at atleten lærer at presse sig selv helt der ud, hvor vedkommende aldrig før har tænkt det muligt. Det kræver pligttopfyldelse og en urokkelig dedikation til at gennemføre de forberedelser, der skal til for at nå så langt som til en finaleplads blandt verdens bedste.

"Jeg oplever, at nutidens kvinder er rigtig gode til at strukturere og planlægge deres sportskarriere. Her kunne mændene nok lære noget. Modsat kan mændene lære kvinderne at tage et opgør "up front", i stedet for at bære nag. Få det ud og få gjort op med, hvad der nu skal gøres op, så vi kan komme videre med det væsentlige, som må være at give fuld kampplads til den indre amazone".

Kvinder rimer på Vinder, og smerte rimer på Hjerte. Kvinder har bare nogle flere kort at spille med end deres mandlige kolleger, -mener nogle. Og så har de et es eller to gemt i ærmet på T-shirten: De har en tendens til at være mere pligttopfyldende og socialt ansvarlige end deres mandlige kolleger, mener Mads.

Antonie Lauritzen

DANSKE STUDENTERS ROKLUB

Ansvarshavende for «DSR»: Helge I.

Nr. 5

Maj 1968

Med den epokegørende omvæltning, der på generalforsamlingen er sket i klubben har vi nået en milepæl i Dansk Studenterronnings historie, der optrådte samtidigt med et mere generelt kurskifte indenfor dansk og europæisk samfundsstruktur, hvor det fremherskende tegn har været, at ungdommen er blevet »vakt«. Den kritiske sans, som tidligere hovedsageligt har ytret sig ved studenticose diskussioner på obscure værtshuse og studenterhybler, har givet sig i højeste grad håndgribelige udslag. På Universitetet besættes laboratorier og man »overtaler« de højere og mere erfarne medlemmer af undervisningsklubben til at acceptere den unge generations rimelige og fornuftige synspunkter.

Hernede behøvedes mange års voksende pression, hvor man dog i sidste ende måtte bruge en så relativ brutal fremgangsmåde som ekstraordinær generalforsamling samt en dulgt skjult trussel om fortløbende indkaldelser. I og for sig en provokation, der tåler at sidestilles med voldelig besættelse af undervisningslokaler, således som det ganske rigtigt blevet antydnet på den skelsættende aften.

Man kan mene, at det er en lumpen fremgangsmåde, men det er vist et faktum, at den almindelige parlamentariske praksis lægger en dæmper på fremskridt, og i fremtiden vil det måske nok også hér vise sig, at der skal føres en noget »hårdere« kurs, hvis væsentlige ændringer skal gennemføres. Men »prøv først med parlamentarismen«.

h

Ønskejob

3-4 ældre, erfarne instruktører tilbydes afvekslende aftenarbejde med styrmandsinstruktion

Tiltrædelse: STRAX

henv.: Kontoret

KRISTI HIMMELFARTSTUR

torsdag den 23. maj

DESTINATION: SKODSBORG

Møde ved pulen kl. 10.00

VELKOMMEN PIGER

3 mdr.s kontingentrestance ≡

ROFORBUD

Afsender:
Danske Studenters Roklub,
Strandvænget 55,
2100 København Ø